

Skice.

Zložil Tonej Jelenič.

Žena.

Hodiš sklonjena po parku
ob fontanah živih,
iz oči ti sivih
svita solza, cvet trpljenja.

Z volčjimi očmi po tebi
zre poet baladni,
da se v duši hladni
spomni nate z bolnim verzom.

In kipar strmi ti v lica:
marmor cvetnobeli,
v trpkem smehu veli
ustni giblje, žalost sanja.

Ti pa dvigaš strto krono,
mrtvih rož kraljica,
in na mrzla lica
kaplje ti življenja solza.

Grešnik.

V mraku mrtva skala groba zadrhti;
jaz pred njo — jaz čutim v srcu mraz noči;
in utripe krutih solz in bridko vest;
in nad čelom kakor kremen trdo pest
in plamteče v božjih solzah čez nebo
Kristusovo žalostno oko.

Tercine.

Pod Bogom sije v mrak in dan
nebeški vrt, Adamov raj,
od kerubimov varovan.
Iz srede vrta rožni gaj
vrhove vije nad nebo
nevest Nevesti v naročaj:
ko vsi svetovi božji zrô
v prelest nebes — ko klône mrak —
ko ave angeli pojô —
In mrje solnce, rdeči mak,
azur v črnino se topi,
v zatonu bled bled oblak.

A v rožnih kronah zaplami
jezêro cvetja in na noč
odpre razžarjene oči — — —

Strmi poljana v krogu koč,
strmijo hribi v zvezdni svet,
in verne duše v božjo moč
in v rožni gaj, čez noč razpet.
Bleste se krone božje slave,
in bliska v njih pri cvetu cvet,
in kralji vriskajo pozdrave
Nestvi v noč: Regina, ave!

Bog moje vse.

Psalmi moti. — Zložil Fr. Žgur.

Kakor dete speče
sen v zibelki boža —
Kakor dih šepeče,
da se ziblje roža:
Moja sanja duša,
ko Tvoj glas posluša!

Grem junak po dnevi
solnce občudujem —
Grem ponoči s spevi
zvezde preišlujem —
Zmagovalca z boja
spremlja slava Tvoja!

